

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 31/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dn. 30 listopada 2020r. w sprawie VII K423/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	K. M. (1)	- kara grzywny orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie VII K 430/18 nadal nie została wykonana (zamieniona na zastępczą karę pozbawienia wolności czeka na wprowadzenie do wykonania, przewidywany termin jej wykonania to okres 04.10.2022r.-29.10.2022r.);	wykaz wykonywanych kar i środków przymusu, informacja o pobytach i orzeczeniach;	k.5 k.7-10
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1.	- wykaz wykonywanych kar i środków przymusu, - informacja o pobytach i orzeczeniach;	- dokumenty sporządzone na potrzeby niniejszego postępowania VII K 423/20, najbardziej aktualne, wystawione przez właściwy organ i we właściwej formie, na polecenie sądu zobowiązującego (...) w Ł. do nadesłania opinii o skazanej oraz wykazu wykonywanych wobec niej kar;		
1.1.6.	Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla			

ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	- zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej pozbawienia wolności wynikający z zastosowania zasad zbliżonych do kumulacji poszczególnych kar, niewspółmiernie do celów, jakie kara winna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem, zmiana kary w instancji odwoławczej jest			

możliwa tylko wtedy,
gdy kara
wymierzona przez
Sąd I instancji jest
rażąco
niewspółmierna. Nie
może więc
następować w
każdym wypadku, w
którym jest możliwa
wedle własnej oceny
Sądu odwoławczego,
lecz wtedy tylko,
gdy kara orzeczona
nie daje się
zaakceptować z
powodu różnicy
pomiędzy nią, a
karą sprawiedliwą,
różnicy o randze
zasadniczej i rażącej,
wręcz „bijącej w
oczy”. Sąd
odwoławczy nie
może zatem
dokonywać korekty
kary o
charakterze „kwestyjnym”,
np. o 1 - 2
miesiące, przy karze
pobawienia wolności
wymierzonej w
latach (por. wyrok
Sądu Najwyższego
z dnia 04.07.1972
r., V KRN 230/72,
opubl. wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
02.02.1995 r., opubl.
KZS 4/96 poz.
42; wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Krakowie z dnia
21.09.2000 r., II
AKa 154/00, opubl.
KZS 2000/10/37).

Decydujące
znaczenie dla
wymiaru kary

łączonej mają przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Natomiast wypracowane wcześniej przez orzecznictwo i doktrynę koncepcje wymiaru kary łącznej w oparciu o bliższą lub dalszą więź przedmiotową – podmiotową i czasowo – przestrzenną, zachodzącą pomiędzy poszczególnymi czynami jednostkowymi, choć mają znaczenie, to jednak pomocnicze. Kara łączna powinna być przecież postrzegana jako swoiste podsumowanie działalności przestępczej sprawcy. Stanowi ona wyraz potępienia w stosunku do postępowania sprawcy, jak również podkreśla nieopłacalność przestępczej działalności. Z drugiej strony, orzeczone kara

łączna powinna być niezbędna dla osiągnięcia celów indywidualnego oddziaływania. W procesie orzekania kary łącznej sąd powinien mieć na względzie, czy w danym przypadku zachodzą okoliczności, które przemawiają za zsumowaniem dolegliwości, czy też przeciwnie – w imię racjonalizacji karania, wskazują na konieczność pochłonięcia części kar. Stąd stosowanie pełnej kumulacji albo pełnej absorpcji, jako że są to rozwiązania skrajne, wymagają istnienia wyjątkowo szczególnych przesłanek przemawiających za jednym, albo drugim rozstrzygnięciem.

Sąd odwoławczy zważył, że w niniejszej sprawie słusznie ustalono brak przesłanek do zastosowania zasady pełnej kumulacji czy absorpcji. Nie jest nią głównie dotychczasowa linia życiowa skazanej, ani też do końca relacje pomiędzy czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu. Wymiar

kary łącznej
orzeczonej w oparciu
o zasadę absorpcji,
to przecież
przypadek
wymagający
absolutnie
wyjątkowo
korzystnych i
łagodzących
okoliczności po
stronie sprawcy.
Przy wymierzaniu
kary łącznej,
zastosowanie zasady
pełnej absorpcji, nie
jest też żadnym
obowiązkiem sądu
orzekającego, czy
też punktem wyjścia
przy dokonywaniu
prawidłowej oceny
wymiaru kary
łącznej. Jest przy
tym oczywiste, że
orzeczenie kary
łącznej, nie musi
przynosić
skazanemu korzyści,
to jest orzeczenia
kary łącznej w
wymiarze niższym
od arytmetycznej
sumy
poszczególnych kar
(por. postanowienie
Sądu Najwyższego z
dnia 23.03.2016 r.
IV KK 70/16, Legalis
Nr 1444864).

Właśnie z tego
powodu rację ma
sąd meriti, gdy
podnosi skazana jest
osobą wielokrotnie
karaną, przy czym
przestępstwa za
które wymierzono
kary podlegające

łączeniu to czyny głównie przeciwko mieniu, ale w bardzo dużej ich licznie i gdzie już wyrokiem łącznym, jaki zapadł w sprawie VII K 141/20 w dniu 4 czerwca 2020r. skazana uzyskała bardzo dogodną dla siebie karę łączną 1 roku pozbawienia wolności. W szczególności uwadze tegoż sądu nie uszła łączna ilość prawomocnych skazań osoby, jeszcze wyjątkowo młodej, a wysoce głęboko zdemoralizowanej. Sąd odwoławczy stwierdza, że pisemne rozważania sądu I instancji są lakoniczne, co do zasad łączenia kar (niestety), ale też na tyle czytelne, że łącznie z analizą całości akt sprawy (w tym aktami stanowiącymi „załączniki”), pozwalają na ocenę prawidłowości wyciągniętych ostatecznie wniosków w zakresie kary łącznej pozbawienia wolności.

Sąd odwoławczy zważył, że pomiędzy przestępczymi zachowaniami skazanej istnieje

stosunkowo bliski
związek. W
większości
przypisane jej
przestępstwa mają
charakter
sklepowych
kradzieży, ale także
jednej kradzieży
rozbójniczej.
Podobny jest także
modus operandi
sprawcy,ni,
działającej zwykle
wspólnie i w
porozumieniu z
innymi osobami,
na terenie dużych
marketów.
Przestępstwa nie
oddziela duży wpływ
czasu, ale też
analiza zapisów
zawartych w karcie
karnej i wykazie
wykonywanych kar
każe postawić
wniosek, że od
czasu uzyskania
pełnoletności
skazana niemal bez
przerwy popełnia
przestępstwa i nie
ma większych
przerw czasowych
pomiędzy
wszystkimi jej
przestępczymi
czynami (także tymi,
które choć
niezatarte, to jako
już wykonane,
dotyczą czynów
godzących w inne
dobra np.
wiarygodność
dokumentów, czy
nietykalność
cielesną), bo też
przerwała je w

istocie dopiero
izolacja
penitencjarna K. M.
(1).

Skarżący uwypuklił
okoliczność
związaną z
posiadaniem przez
skazaną małego –
3-letniego dziecka,
gdzie niewątpliwie
każda rozłąka, a już
szczególnie
kilkuletnia dla tak
małej istoty może
spowodować
nieodwracalne
skutki dla psychiki
dziecka i
wzajemnych relacji
matka-dziecko. Sąd
odwoławczy również
dostrzega tę życiową
okoliczność,
niewątpliwie bardzo
istotną, głównie z
powodu młodego
wieku K. M. i
wieku jej dziecka.
Choć nie odniósł się
do niej sąd meriti
w swych pisemnych
motywach, to
niewątpliwie musiał
ją zauważyć, bo
dosyć wyraźnie jest
ona akcentowana
(wymieniana,
opisywana w
szczegółach) w
sprawach
stanowiących
załączniki do
przedmiotowych
akt.

Sąd odwoławczy
zważył, że apelant
skupiając się

głównie na aspekcie rodzinnym, pomija milczeniem wynikającą z akt ilość wszystkich skazań K. M.. Jego rozważania w zakresie zasadności wymierzenia określonej kary łącznej pozbawienia wolności akcentują w/w fakt i starają się wykazać, iż orzeczona aktualnie kara łączna 3 lat i 4 miesięcy jest za surowa dla matki małego dziecka. Tymczasem kara łączna orzeczona wobec K. M. powinna stanowić podsumowanie jej całej dotychczasowej kryminalnej przeszłości, a fakt bycia biologiczną matką (chęć wychowania dziecka), to tylko jedna z wielu okoliczności rzutujących na ostateczny jej wymiar. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że skazana, mimo posiadania bardzo małego dziecka skupiła się przede wszystkim nie tyle na jego wychowaniu, co na sklepowych kradzieżach. Dokonywane zabory nie dotyczyły także

przedmiotów
spożywczych, czy
dziecięcych, ale
można rzec:
wszystkiego, także
produktów
przemysłowych,
„chodliwych” w
branży paserskiej
(perfumy, telefony,
alkohol, drobne
urządzenia rtv- agd).
Opinia o skazanej
jest pozytywna,
co jednak stanowi
pożądany kierunek
procesu izolacji
i wydaje się
zrozumiałe z racji
tego, iż jest to
pierwsza izolacja
w/w. Z karty
karnej oraz wydruku
kar i środków
karnych (dane z
(...) w Ł.), wynika,
że poza karami
już odbytymi oraz
karami objętymi
niniejszym
wyrokiem łącznym,
K. M. (1) została
także skazana za
przestępstwo
kradzieży przez sąd
w Austrii, a
ponadto za 18-cie
wykroczeń (a w
tym 17-cie kradzieży
wykroczeniowych i
jedno szalbierstwo),
gdzie kary
wymierzone za w/
w wykroczenia,
zamienione na
zastępcze kary
aresztu także
wszystkie pozostają
jeszcze do
wykonania, a jako

kary za wykroczenia nie podlegają połączeniu w ramach wyroku łącznego. Tym samym zgoła inne oblicze kryminalnej przeszłości i sposobu życia skazanej jawi się z akt sprawy, aniżeli stara się to wykazać skarżący. Skazana nie alimentuje także swojego syna, a dziecko wychowuje jej matka (babka macierzysta).

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy w pełni przychyła się do stanowiska Sądu I instancji, iż zarówno względem na cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanej, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, w przypadku wyroków podlegających łączeniu wskazanych w punktach I, II, III i IV części wstępnej wyroku, obligował do przyjęcia zasady łączenia kar na zasadzie asperacji, zbliżonej do zasady kumulacji. Należy podnieść, że orzeczenie kary łącznej w oparciu o wnioskowaną przez

<p>apelanta zasadę całkowitej absorpcji nie tylko byłoby nieuzasadnione w świetle przytoczonych okoliczności, ale też przyczyniłoby się do wyrobienia w skazanej mylnego przekonania, że wielość przestępstw popłaca.</p> <p>Reasumując powyższe: w przekonaniu Sądu Okręgowego – biorąc pod uwagę wszystkie ustalone okoliczności – wymierzenie skazanej kary łącznej w wymiarze 3 lat i 4 miesięcy, jest adekwatną reakcją karną, kara – choć wysoka, nie nosi cech „rażącej niewspółmierności”, kara taka spełni w sposób wystarczający cel wychowawczy i zapobiegawczy, także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę wyroku poprzez wymierzenie skazanej kary łącznej pozbawienia</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

wolności na zasadzie pełnej absorbcji,		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec niezasadności zarzutu, o czym szerzej w punkcie 3.1., niezasadnym okazał się wniosek o zmianę wyroku w zakresie kary łącznej pozbawienia wolności;		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	- ujawnienie, iż kara grzywny orzeczona wobec skazanej K. M. (1) wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie VII K 430/18 nadal nie została wykonana bo zamieniona na zastępczą karę pozbawienia wolności, dopiero czeka na wprowadzenie do wykonania, a przewidywany termin jej wykonania to okres 04.10.2022r.-29.10.2022r.	

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>Uzasadnionym było zastosowanie wobec skazanej przepisów prawa materialnego obowiązujących w kształcie obowiązującym od dnia 01.07.2015 r. Powoduje to, iż należy mieć na uwadze dyspozycję § 2 artykułu 85 kk (w brzmieniu na datę od 01.07.2015r. do 24.06.2020r.), zgodnie z którą podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1. Jak trafnie podkreśla się zarówno w piśmiennictwie (por. P. Kardas, komentarz do art. 85 KK, LEX-elektr., teza 13), jak i w utrwalonym już orzecznictwie - wymiar kary łącznej jest obowiązkiem, a nie jedynie uprawnieniem sądu, albowiem "przepis art. 85 KK wyraźnie stanowi, iż</p>	

w przypadku, gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw (...) i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Użyte sformułowanie "orzeka" jednoznacznie wskazuje na to, iż w wypadku spełnienia przesłanek do orzeczenia kary łącznej sąd jest zobowiązany do jej orzeczenia" (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 8 września 2004 r., II AKa 305/04, Apel.-W-wa 2005 r. Nr 3, poz. 10). Kara łączna to szczególna kara wymierzana niejako "na nowo" i jako taka stanowić musi syntetyczną, całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego reakcją na popełnione czyny i jako taka nie może i nie powinna być postrzegana jako instytucja mająca działać na korzyść skazanego, ale jako instytucja gwarantująca racjonalną politykę karania w stosunku do sprawcy wielości

- pozostających w realnym zbiegu - przestępstw (wyrok SA w Katowicach z 28.02.2014 r., II AKa 511/13).

Jedyną zmianą, jaką dokonał sąd odwoławczy - co do połączonych kar pozbawienia wolności, było przyjęcie, że wyrok łączny opisany w punkcie IV części wstępnej z 4 czerwca 2020r. sygn. VII K 141/20 obejmował poza wymienionymi skazaniami na kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone w sprawach: VII K 486/18, VII K 608/18, VII K 236/18 i VII K 123/19, także karę 1 roku ograniczenia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim za czyn z art. 217 a kk w sprawie sygn. VII K 606/16. Uchybienie to mogło być rozpatrywane i poprawione jako stanowiące w istocie jedynie oczywistą omyłkę pisarską, wobec jednak zmiany wyroku dokonanej z urzędu w zakresie kary łącznej grzywny (o czym szerzej

w rubryce...)
prawidłowo
wskazano tu
wszystkie wyroki
jednostkowe. Sąd
odwoławczy
zauważa także, że
już w uzasadnieniu
pisemnym sąd
rejonowy
prawidłowo ustalił,
że wyrok łączny VII
K 141/20 obejmował
m.inn. karę 1
roku ograniczenia
wolności – co
wynika z zapisu
z punktu 3.4
uzasadnienia.

Wniesiona apelacja
spowodowała więc
zmianę
zaskarżonego
wyroku, z urzędu,
z uwagi na rażącą
obrazę art. 85 §
1 kk, albowiem
ustalono, iż w
ramach wydanego
wyroku łącznego
pominięto skazanie
w sprawie VII K
430/18 (odpis tego
wyroku znajduje
się w załączonych
aktach sprawy VII
K 141/20), gdzie
wymierzona
samoistna kara
grzywny nie została
nadal przez K. M.
(1) wykonana, a jako
taka, winna zostać
połączona z innymi
niewykonanymi
karami grzywien –
a więc zmianie
winien ulec punkt

2 zaskarżonego
wyroku.

Reasumując Sąd
okręgowy zważył, że:

- ocenie w ramach
przedmiotowego
wyroku łącznego
podlega dodatkowo
wyrok jednostkowy
Sądu Rejonowego w
Piotrkowie
Trybunalskim
skazujący K. M. (1)
za czyn z art. 278
§ 1 kk na karę
samoistną grzywny
w rozmiarze 50
stawek dziennych
przy przyjęciu, iż
wartość jednej
stawki dziennej jest
równoważna kwocie
20 złotych, wydany
w sprawie VII
K 430/18 –
co spowodowało w
pierwszej kolejności
 dodanie go do
komparycji wyroku
w punkcie „V”;

- przedmiotowym
wyrokiem łącznym
należy objąć
orzeczoną nim (VII
K 430/18) karę
grzywny, jako karę
niewykonaną, bo
prawomocnie
zamieniona na karę
zastępczą
pozbawienia
wolności w
rozmiarze 25 dni
ma dopiero zostać
wykonana przez K.
M. w okresie
od 04.10.2022r

do 20.10.2022r.
(co wynika z
załączonego wykazu
kar - pozycja 22
wykazu),

- węzłem kary
łącznej należy objąć
orzeczoną w/w
wyrokiem
jednostkowym (VII
K 430/18) karę
grzywny z karami
jednostkowymi
grzywny
orzeczonymi
wyrokami
opisanymi w
punktach I i III
części wstępnej;

- okoliczności
sprawy wymienione
w punkcie 3.1
uzasadniają
wymierzenie za
zbiegające się tu
trzy wyroki, w
których orzeczono
kary grzywny
polegające
połączeniu (punkt
I sygn. II K 62/18
- 50 stawek po 20
zł., punkt III sygn.
VII K 10/19 - 200
stawek po 10 zł.
oraz punkt V sygn.
VII K 430/18 -50
stawek dziennych
po 20 zł.) jednej
kary łącznej grzywny
w rozmiarze 250
stawek dziennych
przy przyjęciu, iż
wartość jednej
stawki dziennej jest
równoważna kwocie
10 złotych, a
więc w oparciu o

zasadę mieszaną - w równym stopniu bliska absorpcji i kumulacji, gdzie wysokość jednej stawki dziennej należało określić na minimalnym poziomie 10 zł. z powodu tego, iż skazana nie pracuje odpłatnie i aktualnie przebywa w zakładzie karnym. Powyższe powoduje także, że w ostatecznym rozrachunku następuje skrócenie faktycznego pobytu skazanej w zakładzie karnym o dodatkowe 25 dni.

5.
ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO

1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

5.1.1.

Przedmiot utrzymania w mocy

- kara łączna pozbawienia wolności orzeczona w punkcie 1, rozstrzygnięcia o kosztach procesu pierwszoinstancyjnego zawarte w punktach 3 i 4;

Zwiężle o powodach utrzymania w mocy			
- wskazano w punkcie 3.1.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
- kara łączna grzywny orzeczona w punkcie 2;			
Zwiężle o powodach zmiany			
- szczegółowo wskazano w rubryce 4.1. „Okoliczności podlegające uwzględnieniu z urzędu” – „Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności”			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	

Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt III, IV	<p>Sąd zwolnił skazaną K. M. (1) od obowiązku ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze (art. 624 § 1 kpk), albowiem nie posiada ona dochodów, a dodatkowo ma do odbycia wysoką karę pozbawienia wolności.</p> <p>Na podstawie § 17 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 18) ustalono koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanej z urzędu w postępowaniu</p>	

	odwoławczym w kwocie 516,60 złotych, mając na uwadze nakład pracy obrońcy i charakter sprawy.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 30 listopada 2020 w sprawie VII K 423/20		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana